

Chanh Kinh Báo

NĂM THỨ XV

THÁNG BA 1951

SỐ 173

TỰC-BẢN SỐ 4

Chủ-nhiệm kiêm

chủ-bút :

Mục-sư : **ÔNG-VĂN-HUYỀN**

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

* SỐNG CÁI ĐÃ!

« Một người ở trong hội kẻ sống, còn có sự trông mong ; vì con chó sống hơn là sư-tử chết. Kẻ sống biết mình sẽ chết ; nhưng kẻ chết chẳng biết chi hết, chẳng được phần thưởng gì hết ; vì sự kỷ-niệm họ đã bị quên đi »

(Truyền-đạo 9 : 4-5)

NGƯỜI xưa từng dạy : « Ba tác hoi còn thì gì gì cũng còn dùng được ; một khi tất thối dầu gì gì cũng chả làm chi ». Nhà Truyền-đạo giàu kinh-nghiệm thốt ra câu nêu trên đầu bài này càng giải ý ấy rất xác-dáng : « Con chó sống hơn là sư-tử chết ». Đức Chúa Jêsus đã phân dạy kẻ hay LO NGƯỜC mà rằng : « Đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống... Sự sống há chẳng quý-trọng hơn đồ ăn sao... » (Ma 6 : 25). Như vậy thì đều trước nhất và trên hết mọi sự mà ta ai nấy đều phải nghĩ đến là SỐNG CÁI ĐÃ. Vi :

SỐNG MỚI BIẾT SỐNG

Có sống mới biết cần cơm ăn nước uống, áo mặc nhà ở, và học-hành nghĩ-tưởng bươn - chải này nọ. Thế mà vì quá quen nên người người đều không ngờ mình đã LO NGƯỜC : mãi hỏi ăn gì, uống gì, mặc gì, làm gì, và làm gì? mà không lo đến chính cái SỐNG của mình là thế nào? Tại sự LO NGƯỜC đó mà có các thảm-trạng từ chỗ lừa-gạt giành giật trộm-cướp

mà đến chỗ xô nhau chết chum vào những đám lửa và thép vô-cùng tàn-khốc! Quả như lời Kinh-Thánh đã xĩ-trống : « Còn anh em đã chết vì lầm-lỗi và tội-ác mình,... sống theo tư-dục xác-thịt mình, làm trọn các sự ham-mé của xác-thịt và ý-trưởng chúng ta » (Êph. 2 : 1-3).

Con khỉ tuy tập nhảy-múa giống người, chim anh-võ tuy tập nói-hót như người, nhưng đều làm sao biết được cái sống của người? Cũng vậy, người chưa có giống SỐNG ở trong thì làm sao biết sống phải lẽ được? làm sao sống cho khỏi « tâm vi hình dịch » (Tâm-tư làm tội-mọi cho xác-thịt) được? Đức Chúa Jêsus há chẳng từng vi trách bọn giả-đạo, bọn nguy-thiện như là mờ-mả tô trắng bề ngoài mà bên trong chỉ rặc xác chết đó sao! Bởi có ấy, khi Đức Chúa Jêsus đàm-đạo với một nhà giáo-sư cự-phách của dân Do-thái, Ngài đã phải nghiêm-nghị và trịnh-trọng phán cùng người đến hai lần rằng : « Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh

lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời» (Gi. 3: 3, 5). Không ai cần lý-luận hay cãi-cọ gì về cái lẽ nếu không sanh ra và không sống thì đâu có nói đến gì gì đi nữa cũng bằng thừa. Vậy phải biết rằng có **SỐNG CÁI ĐÃ** nhiên-hậu mới nói đến gì gì được. «Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi» (Gi. 11: 25).

Hiền-nhân quân-tử ở đời tuy có hiểu và đã dạy rằng, làm người phải có chí-khí trượng-phu, phải sống làm sao cho được một đời «giàu-sang không dâm, nghèo-hèn không dối, oai-võ không khuất». Song «vì mọi người đều đã phạm tội» và «vì sự công-bình của mình thấy như cái áo nhớp», thì làm sao **BIẾT SỐNG** như vậy được!

Thánh Phao-lô sở-đĩ có thể coi khinh danh-vọng đời tạm, xem rẻ giàu-sang cõi trần, kể tất cả mọi sự vốn có lợi cho mình thấy như rơm-rác; sống được mọi cảnh, chịu được mọi sự, là vì ông đã nhận được một đời **SỐNG** mới, đời sống của Đức Chúa Jê-sus-Christ phục-sanh. Ông đã bị Đức Chúa Jê-sus-Christ phục-sanh chinh-phục trên con đường đến thành Đa-mách, đã vượt khỏi đời sống hay chết là đời sống công-bình riêng đạo-đức vô; mà đến sự sống đời đời là sự sống phi-thọ-tạo của Đức Chúa Trời ban cho trong Đức Chúa Jê-sus-Christ phục-sanh. Nhờ nguồn **SỐNG** ấy mà ông biết sống một đời «quên lưng sự ở đằng sau, mà bươn theo sự ở đằng trước, nhắm mục-đích mà chạy,» đến phút chót của đời sống mình ông đồng-đạc tuyên-bổ rằng: «Ta đã đánh trận tốt-lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức-tin». Vậy, một lần nữa, tôi xin quả-quyết rằng, muốn **BIẾT SỐNG**, thì phải **SỐNG CÁI ĐÃ**.

SỐNG MỚI MONG SỐNG

Đã không biết sống thì lẽ tất-nhiên cũng khó **MONG SỐNG**. Bởi đã không biết sống thì hẳn khó mong sống theo ý-chỉ của mình được, mà chỉ sống

như con cá lừ-dừ trôi theo giòng nước, dầu hết sức muốn quay về nguồn cũng khó thể ngược giòng. Hễ không sống được một đời sống ngang bằng thời-thế, thì ắt phải bị thời-thế làm trôi-dạt.

Sống cái đời sống của Giu-da Ích-ca-ri-ốt mà mong có cái sự-nghiệp của đời sống Phao-lô sao được! Không nỗ bụng mà chết sao được! Vậy, trước hết phải **SỐNG ĐỂ BIẾT SỐNG** thì mới **MONG SỐNG** được. Đức Chúa Jê-sus-Christ phục-sanh cốt để cho ta **SỐNG** hẳn **BIẾT SỐNG**, dặng ta có thể **MONG SỐNG**. Ngài đã phán rằng: «Còn ta đến để cho chiên được sự sống, và được sự sống dư-dật» (Gi. 10: 10b). Chép về thực-chứng Jê-sus-Christ đã phục-sanh, và đã hiện ra với các môn-dồ cách hiền-nhiên đủ bằng-cớ đáng tin, thánh Giảng kết luận rằng: «Đức Chúa Jê-sus đã làm trước mặt môn-dồ Ngài nhiều phép lạ nữa mà không chép trong sách này (Tin-Lành Giảng). Nhưng các việc này đã chép để cho các người tin rằng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các người tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống» (Gi. 20: 30-31).

Nhờ được sự **SỐNG** của Đức Chúa Jê-sus-Christ phục-sanh mà Phao-lô **BIẾT SỐNG** và **MONG SỐNG** mà rằng: «Vi thử tội cứ sống trong xác-thịt là ích-lợi cho công-khố tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa-chọn đều chi. Tôi bị ép giữa hai bề, muốn đi ở với Đấng Christ là đều rất tốt hơn; nhưng tôi CƯ Ở trong xác-thịt ấy là sự cần hơn cho anh em» (Phil. 1: 22-24). Tốt-đẹp thay! Phao-lô đã sống một đời sống không hồ-thẹn, tuy đã khuất mà vẫn như đương sống một đời sống gương-mẫu sống, và còn cứ sống mãi cái đời sống đầy vinh-hiền. Ông còn quả-quyết rằng chúng ta chắc cũng sẽ được dự phần trong sự sống ấy trong câu: «Hiện nay mảo triều-thiên của

SỐNG CÁI ĐÃ!

(Tiếp theo trang 2)

sự công-bình đã để dành cho ta; Chúa là quan án công-bình đã ban máo ấy cho ta trong ngày đó, không những cho ta mà thôi, **NHUNG CŨNG CHO MỌI KẸ YÊU-MẾN SỰ HIỆN ĐẾN CỦA NGÀI**» (II Ti 4: 8).

Đã là người có chút lương-tri, ai lại không muốn sống một đời sống không oán trời không trách người, sống một đời sống cúi ngửa đều không then; sống một đời sống vui, thích sống và có thể mong cứ sống như vậy. Nhưng sở-dĩ không đạt được sở-nguyện, là tại chưa có sự SỐNG của Đức Chúa Jê-sus - Christ phục - sanh đó thôi. Thánh Giảng quyết rằng: «Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống. Ta đã viết những điều này cho các con, hầu cho các con biết mình có sự sống đời đời, là kẻ nào tin đến danh Con Đức Chúa Trời» (I Gi. 5: 12-13). Vậy, muốn có được một đời sống XUÂN CẢ BỐN MUA thì trước hết mọi sự, và trên hết mọi sự là phải SỐNG CÁI ĐÃ.

Sử Tàu chép, đời nhà Hán có một

người tên là Đặng-Thông, đương khi được vua Văn-Đế tịch-ái, và bao-bọc, có kẻ bảo cho rằng đời sống Đặng-Thông là một đời sống ăn-mày nên thế nào đi nữa thì chung qui cũng là ăn-mày mà thôi. Văn-Đế tức mình ban cho Đặng-Thông một trái núi đồng (?) để đúc tiền tiêu-dùng mãi đời. Song khi Văn-Đế mất, Cảnh-Đế lên thay, hạ lệnh lấy trái núi đồng ấy lại, quả Đặng-Thông phải đi ăn-mày. Ấy vậy, chỉ có sự sống của Lót mà muốn sống cái đời sống của Áp-ra-ham sao được? Muốn BIẾT SỐNG đề MONG SỐNG thì trước hết phải nhận biết quả-quyết rằng: «Tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi, nay tôi còn sống trong xác-thịt ấy là tôi sống trong đức-tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi»; và «Vi Đấng Christ là SỰ SỐNG của tôi...» (Gal 2: 20, Phil. 1: 21a). Đều đáng lo, phải lo và lo gấp là SỐNG CÁI ĐÃ.

→ Thánh-Kinh Báo.